

— Ами ти, — обърна се Обечката къмъ Марчо, — какво особено те възхищава, та току надигашъ връвва и пѣшешъ. Само за това ли те държатъ тука?

— А не. Пѣсната си е току така, да минава време. Азъ нося на пералището казанътъ и дървата, а оттамъ пѣкъ нося прането. По нѣкой пжтъ пѣкъ пакостникътъ, малкиятъ господарь, ме яхне и ме разкарва по улицитѣ.

Така минаваше времето до Гьоргьовденъ. Добитъкътъ остави обора и лежеше по двора. Една сутринъ Обечка се изправи на крака и се протегна. После се разходи къмъ портата, измуча единъ-два пжти и пакъ отиде подъ разцвѣтѣлата се круша. Нѣкаква мжка, неизпитвана досега тревога се надигаше въ нея. На вънъ е пролѣтъ, слънцето, въздухътъ и просторитѣ я зоватъ и мамятъ. Тука, въ тоя тѣсенъ дворъ, е задушно и влажно. Да би могла да излѣзне на широко и да се понарадва на Божия свѣтъ.

Недѣлчо говедарътъ се провикваше по улицитѣ: „Хай изкарвайте, х-о-о-о!“ Той извика и предъ нашата порта.

— Слушай, Недѣлчо, ще ти дадемъ и нашата юничка. Да я пазишъ хубаво! — каза му тате. Давамъ ти единъ грошъ пиялькъ.

Недѣлчо взе гроша.

— Недѣлчо, като писано яйце съмъ я пазила. Пази и гледай я хубаво. Тояга, камъкъ да не хвърляшъ по нея. На Петровденъ една погача, саанче урда и юзъ ракия ще ти дамъ, — каза мама, па отвори портата и прелѣя съ котлето пжтъ на юничката.

Тя тръгна по нея да я изпрати до сбирището надъ село. По улицата вървѣха жени, моми и деца,